

VDANÁ ČI SVOBODNÁ?

ROMAN — B. M. CROKEROVA

Madeline měla se svým ubr-
rem málo práce. Černý vysoký
at a bílé krajkami zdobené fi-
chy bylo vše, co byla s to nosit.
Ale práce měla dosti, neboť
měla se vinit s úhorom svých
šťastnějších spolužáček.

Konečně bylo zavazováno a ce-
la společnost spěchala, naleznaje
se po většině na vší velikého se-
bevdomí, došli po schodech, kde
slečna Selina, která jim bránu
ne mímno ni husím pochodem, aby
každou zvlášť podrobila přísné
prohlídce.

Mladým dívkám s malými jen
výnimkami dostalo se dobrých
pokynů, jako: „Mino, přišli krát-
ké jsou tvé šaty!“ „Fany, ty kvě-
tiny jsou hrozné!“ Pak celý zá-
stup veden byl do školní světni-
ce, kde na zvýšeném místě by-
lo místo pro sbor ke koncertu
tak, že k úplné blaženosti mla-
dých dam, zejména těch, které
měly přednáseti a přehod obec-
nostva očekávaly se septými rukama
a s srdcem tloukoucím, nic více
nescházelo. Tedy dostal se
vítěz i pan Krokot v bezvad-
ném salonním obleku, bílých tu-
kavkách, vysvádné náprsnice a
s neobvyčejným vynakládáním dů-
stojnosti, snaže se svým malým
služím a nezisklivým žáčkami do-
dati odvahu vzhůru a laskavým
dohlouváním. Jakkoli posloucha-
čtva se bály, pan Krokot bály
se ještě více, a byly by se neod-
vážily zůstat vzest, když on vlastní
rukou obračel jim noty a tise se
ptal: „Pojďte počítat!“

Velká světnice naplnila se pak
jíz rychle a až do posledního mí-
stečka obecnívem: každému
námí žáčkami a jejich přátely a
příbuznými, několika hosty a
blíže známými představené
ustavu, kteří náleželi hlavně ke
krúhům duchovenským. Silnější
gohlavi bylo zastoupeno dosti
čestně, neboť ústav Harperových
slavný pověstí, že má znamenité
kruhy mezi svými žáčkami a o
povádu vypadal mladý zástup na
podíu koncertní síně v prostých,
světlých světlých šatech a se sklo-
penými očima, jimž přece ani
nejmenšího nešlo, roztočilo.

K večeru, které sklopene oči s
interessem pozorovaly, náležel
také příchod rodiny Wolferton-
ovy a mladá, jehož přiblížení
slečna Selina přivítala jen a jen
přítelovostí své osobky. Arvit
byla o čtrnáct let starší než on,
ale co na tom? On vypadal na
svá léta starší, ona pak mladší,
něž v skutku byla a tak ráda od-
dávala se přesvědčení, že ve vy-
hodném úboru večer anebo za
půntočkováným závojem nevypa-
dá ani o den starší, než sedma-
dvacet. Každým způsobem byl
ten mladý muž ještě jen zcela ne-
zaměstnaným právníkem, a podíl
slečny Seliny na rodinných úspo-
rách padal u něho, zvláště an byl
v pověsti veliké šetrnosti, silně
na váhu. Členové rodiny Wolf-
ertonovy na dotaz prohlásili, že
ač chudý, pochází z dobré staré
rodiny a předpokládali mu svě-
lou budoucnost.

Podivno, že tohoto roku opět
dostavil se k slavnosti na rozlou-
čenou, ba i na tom trval, že se
stúčastní, jak Amy Wolfertonová
v několika svými přítelkyněm
naštěvala, při čemž vypadala,
jakoby ráda ještě více řekla.

Co mladík potíral rukou sleč-
ny Seliny a ona k němu vzhlížela
spod svých krátkých řas, upevní-
lo se v ní sladké přesvědčení, že
na ní nezapomněl. Ona živě se
pamatovala na jedno setkání na
hřbitově, jakož i na malém píek-
nicku, kdy seděl vedle ní. Jak byl
tehdý rozostlý! Ale mladí právní-
ci jsou příjemní a rozostlý
skorem vždycky! A jak dobře vy-
padal! Jaký to rozdíl mezi nim
a panem Murphys, zrzavým ir-
ským pastorem s velikýma, vřa-
dy víbkýma, studenýma ruka-
ma, na něhož Leticia, starší do-
ra paní Harperové, skládala ve-
škeré svoje naděje, kteréž, jak
hned chceme připomenouti, osvěd-
čily se jako klamné, na píska
stavěné zámky.

Nejpříjemnější myšlenky mi-
haly se hlavou Seliny, co písní,
kteřou koncert byl zahájen, zdán-
livě hoštelně naslouchala.

Zatím byla píseň šťastně ukon-
čena. Po ní sledoval veliký
bravurní kousek na klavíru, kte-
rý přednesl byl kterou dlouho-
prstou mladou dámou s přímo
zoufalou energií. Ubohé to de-
vče chvíle se strachy, sotva se
posadilo.

Na to následovalo duo, pak
hra na housle a na to několik pís-
ní. Při posledním podlehla ne-

stná pěvkyně svým cítěm a po-
delším použitím kapesníku pro-
pukla v proudy slz. Rychle odstra-
nila je do zádu, kde šepně jí za-
kryly, co Madeline Westova na
většinou pokyn řidičelům na-
stoupila na její místo.

Uboli Madeline! Nepředvidálo
se, že by měla něco přednáseti.
Nemělť přítel mezi posluchači-
stvem, aniž ochotných příbuz-
ných, kteří byli tleskali, a vypa-
dali důležitě a hrdě. Když pak do-
zvěly poslední zvuky kteréž má-
lostně písně, zavládlo hluboké
ticho, ticho úžas a pohnutí, které
trvalo dobrou minutu, ale pak
propukla práva bouře pochvaly.

Dámy stíraly si neobvyklé slzy
z očí a tleskaly tak, že nové de-
tickoňtkové rakavicky byly ve
velkém nebezpečí. Všech srdce
byla dojnuta; svěží, mladý hlas
a polozapomenutá slova staré
písně dotkly se nejvnitřnější stru-
ny a vzbudily vzpomínku na dáv-
no zašlé časy, kdy také ony byly
mladé, na buolupné, ale přece tak
sladké, skvostné dny, kterých ne-
mí více.

Muži bouřlivě požadovali opa-
kování písně, nejen, že pěvkyně
měla velmi rozkošný hlas a že
zpěv jim šel k srdci, nýbrž proto,
že muži vždy a všude zůstávají
zase muži a přednášející byla mlá-
dá a neobyčejně krásná. „Da ca-
po, da capo!“ opět a opět houřili
se voláno, ale mladá dívka ne-
dala se obměkčit. Jen skromně
se poklonila. Rozhodně zavoreni
hlavou, kterým slečna Selina
zodpověděla tázavý pohled pře-
kyně v jednoduchém černém šate
konečně v jednoduchém černém šate
nepozoroval nikdo; ale proti nej-
vyšší ze instancí nebylo náležité
ho odvolání.

Po koncertu vyprázdnován sál
k tanci a Madeline usedla k nej-
lepšimu z pian.

Začala rejdrovákem, který
přinútl staré dámy, aby ustoupily
z pole a paním připomenul,
aby konaly svou tanečnickou povin-
nost. Pak následoval valčík a
vinnot. Madelinin úkol byl
velmi nudný a unavující. Seděla
obrácená zády k společnosti a
nemohla ani viděti ani býti vidě-
na; a to bylo právě to, co Selina
chtěla. Ale mladou pěvkyni ne-
bylo přece tak snadno uvést v
zapomnění. Mnohy z obilbených
tanečnic prosily, ač marně, aby
ji byl představen, více než jeden
chytře předstrá unavu, aby
mohl posadit se blže klavíru,
že mohl rozkošnou pianistku
pozorovat i po třetí valčíku,
právě když Madeline povstala,
aby vyhledala noty pro tance nej-
blíže, blížil se jí Vavřinec Wyn-
ne.

„Slečno Westova, my všichni
jsme vám velkým díkem povinni
za skvostnou vaši hru,“ pravil,
podávaje jí obě své ruce. „Ale to-
dohládá poskytnete mi čest
nejblíže tanečku.“

Madeline nasměle podala mu
ruku a zavřela hlavou.

„O prosím, že odpustíte!“ zvol-
nal on s rýchlým pohledem na její
černý šat. „Ale dovolíte mi ales-
poň, abych vás směl doprovázet
ti čaji? Vždyť po tomto namá-
haní budete mít zapotřebí něja-
kého občerstvení.“

„Nikoliv, děkuji vám,“ odpově-
děla, zabírajíc opět své místo u
piana. „Pila jsem již čaj.“

„To přece snad neznamená, že
byste chtěla hrati ještě dále?“
tázal se káravým hlasem v úže-
su.

„Ano, budu hrati po celý ve-
čer,“ odpověděla ona v patrném
uzardění, obračaje noty a vylže-
daný kousek předkládaje.

„Ale loni jste přece po celý ve-
čer tanečila? Co to má znamenat?“

„To znamená, pane Wynne, že
jsem loni byla ještě chovankou,
letos však již jsem jen učitelkou.
Poměry se změnily, je nyní mou
povinností, hrati k tanci, a —“
dodala hlasem poněkud zajkla-
vým, „šimim to ráda.“

„To lze těžko věřit, slečno We-
stova,“ zvolal mladý muž. „Ale
přijeteli si to, vynasnažím se,
abych tomu uvěřil. Dovolíte
snad, abych obračel vám noty?“

„Ne, ne!“ zvolala Madeline
rychle, „nikoliv! Za žádnou cenou!
Vy musíte tancit!“

„Potřebu toho neuznávám,“
odvětil on, pohodlně se usadiv.
„Oblávám se, že ztrátila jste něk-
ho blízkého příbuzného, snad ot-
ce?“

„V jistém smyslu ano,“ řekla
začínajíc hrati nový valčík. „Jíz
před druhého roku neshýřela jsem
nicého o mém otci. Když naposle-
dy psal, přišel o mnoho peněz;

bylt vždy zapleten do spekulac-
í. Od těch dob nepsal mi prani-
čelo.“

Madeline smílala.

„A vy nemáte ani přátel, ani
příbuzných v Anglii?“

„Nemám; nejtě tu nikdo, kdo
by mi byl čimkoliv zavázán. Při-
šla jsem sem do školy, když mi
bylo sedm let.“

„Ale tím, probáh, není ještě
řeceno, že nemáte žádných ji-
ných prostředků a že vám ne je
něho nezbývá, než zůstat zde ja-
ko učitelka.“

„Nobyla mi opravdu nic jiné-
ho. Nemám zde domova v Anglii,
můj domov je pouze v Melbour-
nu, jímho jsem nikdy nepoznala.
A snad nepoznám.“

„Pamatujte se ještě na ten
to domov?“ tázal se.

„Ano, pamatují se ještě na ve-
líkou, bílou verandu a na skvost-
ně, teplé podněbí.“

„A nikdy, probáh, není ještě
řeceno, že nemáte žádných ji-
ných prostředků a že vám ne je
něho nezbývá, než zůstat zde ja-
ko učitelka.“

„Nobyla mi opravdu nic jiné-
ho. Nemám zde domova v Anglii,
můj domov je pouze v Melbour-
nu, jímho jsem nikdy nepoznala.
A snad nepoznám.“

„Pamatujte se ještě na ten
to domov?“ tázal se.

„Ano, pamatují se ještě na ve-
líkou, bílou verandu a na skvost-
ně, teplé podněbí.“

„A nikdy, probáh, není ještě
řeceno, že nemáte žádných ji-
ných prostředků a že vám ne je
něho nezbývá, než zůstat zde ja-
ko učitelka.“

„Nobyla mi opravdu nic jiné-
ho. Nemám zde domova v Anglii,
můj domov je pouze v Melbour-
nu, jímho jsem nikdy nepoznala.
A snad nepoznám.“

„Pamatujte se ještě na ten
to domov?“ tázal se.

„Ano, pamatují se ještě na ve-
líkou, bílou verandu a na skvost-
ně, teplé podněbí.“

„A nikdy, probáh, není ještě
řeceno, že nemáte žádných ji-
ných prostředků a že vám ne je
něho nezbývá, než zůstat zde ja-
ko učitelka.“

nebyť milosrdenství, kterého je
částečně zde v domě, musila by
chodit žebratou.

Zde vypravovatelka učinila pře-
stávku, aby svému společnosti
přála chvíle, by mohli pronésti ně-
jaké to uznání; jenže v tomto o-
čekávání byla zklamána.

„Minute, že by bez vaší dobro-
činnosti musila slečna Westova
byť někde vychovatelkou, není-
liž pravda?“ odpověděl on leda-
byle. „S její hudebním nadáním
neměla by snad ani nouzi o po-
dobné místo. Služné pět set dol-
larů, nebo tak něco mohla by jí
stať požadováti. Arvit' pod vaší
střechou dostává se jí všeho, če-
ho si může přát,“ pokračoval, a
něž změniti i jen jediný rys ve-
tvaří. „Šťastný domov mezi spo-
lužáčkami a v paní Harperové,
jak vidět, v plném smyslu slova
matku.“

Selina zdruhla ještě více, než již
byla. Myšlenka na místo vycho-
vatelky s pěti sty dolary byla jí
nadobro nová. Madeline byla na-
dána a vzdělání její bylo ukonče-
no. To nebylo lze popřít! Ml-
vil snad mladý právník v ironii,
když velebil šťastný domov a
mateřskou péči, které se jí v tom-
to domě dostává? Nemožno! Je-
ho tvář byla při tom bezvýrazná,
jeho oči se usmývaly, jeho hlas
zněl zdvořile a přívětivě jako
zvyk a tak Selina vypudila si z
hlavy hloupou tu myšlenku, jak
to sama nazývá, vhrnuje se do
hovorů o platonickém přátel-
ství a do druhé dávky předlože
neho jí právě jídla.

Po hostině podátilo se mladé
mu právníku, že měl slovíčko
prohlouvit s paní Harperovou.
Zdálo se, že přednáší jí dítku
ústav nějakou žádost, při čemž o
pět a opět očima ukazoval na
Madeline. Paní Wolfertonová byla
matkou Fredovou, spolužákou a
přítelem Vavřinec Wynna z uni-
versity a mladého muže, kterého
znala již z dob dětských, měla
velmi ráda. Vyslechla tedy truch-
livou příhodu mladé dívky, již
doporučila on dobručivěm je-
jmu učitelství, a následným in-
teressem. Její mateřské srdce by-
lo hluboce pohuto a přistoupila
k Madelině plna ústřípnosti.

Pamatovatelka se na ni, jak uji-
stovala, velmi dobře ještě z mí-
nuleho roku, doufala, že mladá
dívká o předních jej navštívila,
a že byla živá, která sva slova
ráda provázela i činy, stáhla ko-
něčně z rukou i své rakavicky a
chrastit náramek a přes to, že
paní Harperová tvářila se celá
ubědřená, a vzdor jejímu protestu-
vání pro zbytek večera zasedla
k pianu, pravdě vidně, obračaje
se k Madelině: „Pro mne, mile-
ditě, doba tance je už ta tam, pro
vas regvé započína. Jděte a za-
tancejte si! Vavřinec, slečna We-
stova dnes ještě ani krokem ne-
tanečila.“

Posledního pokynů nebylo ani
zapotřebi, neboť Vavřinec a Ma-
delina náleželi se již na druhem
konci sálu. Hluboká vraska při
tomto pohledu mezi obcemi Se-
lininými vyvolala; ale změnilo se
tu něco na vše?

Vavřinec Wynne osvědčil se
jako vřelý společník. Předsta-
vil své tanečnické několik jiných
mladčích, kteří zapřísahali se, že
na večer časy neviděli tak hezké
a mladá dívká a pokládali si za
velikou čest, že byli jí představe-
ni tím spíše se vynasnažili, aby
nepřijeli některý taneček, čím pa-
rnerství se stávalo, že pozorností
ta velmi nepřijímavé dotyka se
rodiny Harper, Madeline tane-
čila až do konce, nevynechala ani
jednoho tance, ač Selina, stojíc
jednou vedle ní, sevěla jí do o-
cha: „Jsi drzá, donoslivá, bezo-
hledná hubička a nechováš se ni-
kteřak jako dáma.“

Madela někteřka věděla, že na
dost dešného večera bude musit
zůsta draze zaplácet i byla pro
to pevně odhodlána, že po tři
rozkoše vyplje až na duo! Vypa-
dala rozkošně, smut i trochu
vzdorně, pohyb její bavený zvěsí,
a její hle zberovány.

Vavřinec Wynne přiznal se v
duchu, že jest ona nejvonnější,
nejkrásnější děvče, které kdy vi-
děl, ale on za žádnou cenu ne-
směl ztratit hlavu; on chudý, na-
stávající advokát neschál pro ne-
he zamílovat se do hezké, ale chu-
dé učitelky.

„Přijati nebo nepřijati?“ To by
la ta otázka, o které s velkou
živostí jednalo se v ložnici paní
Harperové, dámy pro svou osobu
byly by přijaly velmi rády, ale
Madeline? Musily jí vzít sebou?
Nobyla zde žádné vlny?

Kdyby jen dost málo byla na
chlazená bvala, kdyby jen nej-
menší známky jemného zru-
sa u ní jevilo; ale ona byla tak zdra-
va, jako málo kdy před tím. Ne,
nebylo lze najíti onduvz; pak i
sbou neodmýšlet, musily vzít se
dání u Madelině.

S náramnou odporou vzkládaly
ji do školní světnice, kde odzvaly
la se svým myšlenkám. O myšlen-
ky té dýla se jakas dětská kníž-
ka s Vavřincem Wynnem, a ne-
chocím rozbitím, na jeho přípa-
dů jih asi všeti díl. Ba, Madeli-
na nebyla více s to, to změnit, o-
na na mladáho muže myslit musila.
Nobyla to dobře, bylo to zpo-
zdile, Selina by řekla nezduse,
on sám snad na ni vůbec si ne-
vzpomenul! Čtila, jak při my-
šlence té krev jí vstupovala do
tváří; ale vnitřní jakýs hlas na-
mouval jí cosi jiného. Ona na ni
nemyslil, proč v domě hostitelů
zabýval se vždy jenom s ní, proč
pokážde odháněl Freda Wolf-
ertonova z jeho místa, pakli tento
no-
ty jí čertě obračati, proč při hře
v karty pokážde svou stolici při-
sopl až těsně k její? Proč prošil
jí o jedinou květinku z její kof-
ce? Proč kdysi řekl, že jen jeho
chudoba mu brání se žení a as-
poň zopřati se jistě mladá de-
věčko! Mladé dámy, která té chvíle
je bez domova? Kdo by to mohl
lýti? Směla v hlubíně svého srd-
ce oddávati se myšlence, že jme-
no této mladá dámy je Madeline
Westova? Pakli si na ni nemy-
šlil, proč vypravoval jí pak tolik
o sobě a svých vlastních pomě-
rech, o svých zemřelých rodičích,
o svých bohatých, zážených pří-
buzných, kteří chudoba mají za
zloučin, kteří však přes to věnují

mu svou přízeň, zvon jej k hosti-
nam a dávají mu na srozumění,
že přejdeh k havlínství nebo
nydlářství, kde je dědiček na
zbyt, podporován svými rodiny
ní stýky a svým rodokmenem,
jistě uloviti míže jednu z nich a
padesát tisíc liber k tomu.

Arvit' Vavřinec nebyl dobře
míněných těch pokynů uposlech-
nouti; ale on přece sám sebe se
tázal, co by tomu řekl jeho při-
buzni, kdyby se dozvěděli, že ač
po úši zamilován je do chudé uč-
telky, která je sice skrz naskrz
dánou, ale jmei nemá ani bláhe-
ře? Ze ta chudá dívká mluje ho-
na vzhůru, o tom byl pevně pře-
svědčen. Ale co pak byl s to ji
nabídnouti? Ani slušnou dost do-
mácnost; nebo jak mohl přejm,
který stačil sotva pro něho sa-
motného, postačeti pro dva? Nej-
lepe by bylo upustit od ní, přene-
chat jí šťastnějšímu a laskavé-
mu ze svého srdce vyrvat. Tato
navštívila divadla měla také býti
poslední příležitostí, aby se s ní
sešel, pak chtěl vrátiti se do své-
lo postého příbytku a pracovatí,
pracovatí! Vždyť práce, tak ří-
tával vždy a tak se nám často tvr-
dilo, je nejlepší lekem pro bo-
lest srdce a duše; a teď mohl
o účinku léčebného toho léka se
přesvědčit.

Velký ten večer nadešel S
chvílelna se rukama strojila
se Madeline a když posadila klo-
bouk na hlavu a oblékla se v
plášť, čekala v zimměnem roze-
chvěni v předstí na ostatní čča-
stníky. Dosud jen malokdy byla
v divadle a srdce její chvíle se
blahou nadějí. Na každý způsob
bude to večer, na který bude do-
ho vzpomínat. Ach, na ten jediný
večer bylo toho štěstí příliš mno-
ho! Kdyby si je byla mohla tak
rozdělit na tři nebo čtyři dny,
misto aby vřstáno bylo mezi dvě
až tři hodiny!

„Madeline!“ přerušil ostré
hlas bláhe toto roztočeno. „Ma-
delino, pojď přece sem do poko-
je, ráda bych ti něco řekla.“ Při-
tom Selina otevřela dveře do po-
koje, který ten osvětlen byl jen
společným světlem plynovým a v
tomto osvětlení vypa-
dalo hrozně nevidně.

„Ráda bych ti něco řekla,“ opa-
kovala Selina s tvrdým přízvu-
kem, „a sice o tom tvém vyzvá-
vem způsobu, s kterým ty jednáš
s panem Wynnem! Shlédvám,
že chováš se hrozně nestydatě.“

„Pro dobré nebo, co pak jsem
tedy učinila? Co myšlíte, slečno
Selino?“ ptala se mladá dívká
leknutím skoro bez dechu.

„Co jsi učinila? Zapřelá jsi s
panem Wynnem milosrdenství, bě-
háš za tím k paní Wolfertonové;
v celém městě se o tobě mluví. I
děvočky si o tobě vyprávějí. Jen
si nemysli, že v tom všem něco
než hloupou školáčku, která až
po úši se do něho zamilovala,
kterou má k lepšimu a které s
Fredem Wolfertonem nakonec se
pospívá.“

„Slečno Selino!“ zvolala Ma-
delina, raněna hluboko až do srdce,
bláha na smrt a chápatie se leno-
ch židle, aby se udržela na no-
hou. „Kterak můžete si jen něco
takového dovolit? Kterak může-
te to říci? Vy víte dobře, že to, co
pravíte, není pravda! Chodila
jsem k paní Wolfertonové proto,
že je ke mně velmi laskava, a mne
zve! Nikdy jsem tam nebyla za
panem Wynnem; nikdy, nikdy!“

„A co pak chováš dělat dnes,
srdimli se ptát?“ odpověděla
Selina ironicky.

„Domníváte-li se, že během za-
panem Wynnem, jdu i v rámci do
divadla, mohu zůstat doma? Já-
och, kterak se k tomu těžko od-
hodlávám! Tedy nepřijdu!“ A
odkládaje kloбок, dodala: „Tu
vše lze snadno srovnati.“

Ale nebylo to tak snadné, jak
se domnívala; neboť té chvíle
z venčí z předsíně zavzněly po
jednou zvučné veselé mužské hra-
ny, dveře se otevřely a vstoupili
Fred, Wolferton, pan Murphy,
který přivezen byl jako průvod-
ce paní Harperové a poslední
vstoupil Vavřinec Wynne. Ma-
delina každého zvlášť co nejrůči-
těji ubezpečovala, byt' i s jakými-
si rozpaky, že nepřijde s nimi. Ale
že nebyla s to udati pro toto vše
rozhodnutí žádnou příčinu, boze
vší pochyby pro návštěvu diva-
dla byla již ustrojena, byla pře-
hlásvána a musila se chtit ne-
chtíc podrobiti obecnému přání,
aby od svého předsevzetí upu-
stila.

Když pak deera paní Harpero-
vé dala jí netrpělivě znamení,
posadila zas kloбок na hlavu a
šla s ostatními. Ale kapka pe-
luška to již byla vržena do pohu-
ru její radosti. Byla celou cestu,
kteřou musila vykonati po draze,
bláha a nemluvína a k velikému
uspokojení Seliny mladému prá-
vníku všemožně se vyhýbala.

Ale on se nedal tak lehce od-
bíti. Když Selina pokynula mu
k sobě, ukázavši na prázdnu židli
vedle sebe, a pohleduoue

nač, jako by řekla: „Pojď,
sedni si ke mně a buď šťasten!“
neždí se to ani pozorovatí, ale
posadil se vedle Madeline, jejíž
zrak s velkým interosem blou-
dily po divadle a která tepry teď,
když vyhrála se opona, a Ouver-
tura začala, jala se poznávatí,
že vše to přece jen je tuze krásné
a že by nebylo dobře, kdyby Se-
lině povídala, a zkázala si celý ve-
čer. Selina, která seděla tu se
zatřátemi rty a se zlostným ji-
skřením v malinkých, šedých oč-
kách, viděla se odstrkování a to
nemělo byt' oběma odpustěno. Ve
svém vzteku přísahala oběma kno-
tomu, jistě, žeť rozhodnost
proti Vavřinci Wynnemu byla
zrovna tak velká jako žárlivý
její vztek na Madeline Westo-
vu. Musila najíti prostředek,
aby oběma splátla, co utrpěla, a
sedla tak, s očima upřenými na
jevisti, snuťá plan, který měl jí
razen zvedati nevadívané bý-
valé žacky i vykonat pomstu na
mladem právníku! Oba ti mlá-
di lidé, hezei a baviei se, kteří
seděli tu před ní, měli litovatí
spůsobené jí urážky.

Hudba hrála podivně divotou
poiskou písní nějakou, která zna-
la se vyjadřovati hned třškomu-
slastnost, zoufalství, temný osud,
fantastické snění, hned zase ne-
zkrotitelnou, překypující, huj-
nou veselostí; písní to, která na
oba, obzvláště ale na Madelinu,
s jejími podrážděnými nervy, a
potlačovaným rozčlením, učinila
hluboký dojem.

Opájela se přímo vášnivými
tými melodii a nezapomněla
jich, co živa byla. Později vždy
spojovaly se se vzpomínkou na
onen večer — úžasny ten večer,
který v osud její vedl tak rozho-
dující obrát. Oslněna pohledá
na velkou rndou oponu, na pla-
stické obrazy jeviště, na zlatofe-
sty a malovaný v ložích a na
stropě, na vyšněné, vějíři a na
perlmí kuličky vyzdobené obe-
cnostva, a tázala se v duchu: „Je-
li to všechno pravda anebo je-
nom klamný sen?“

Pak byl kus u konce. Herd v
lani před rampu, zasypávají bou-
řlivým potleskem a vzdávali se
na konce stále se uklánějící. A
teď zvedl se také diváci. Tlačili
se v řadách pro plášti a svrchn-
níky, aby řihli se ven, jako by
hořelo! V divadle bylo plno, ven-
ku padal snh a tlačenice byla
přímé k unakčání.

„Světíte se jenom mně, slečno
Westova; já vas z tlačenice již
vyvedu,“ pravil Vavřinec Wynne
k Madelině, když malá společnost
stapala ve foyer.

„Tak dobře!“ doložila tu tise
Selina hlasem neobyčejně laska-
vým. „My beze vší pochyby se tu
rozejdeme a stane-li se to, sejde-
me se zase na nádraží a v chod-
níku schodisti. Ty, Madelino,
znáš ono místo, není-li pravda?
Neomeškej se, neboť je to pos-
lední vlak!“

S těmi slovy zmizela již v tla-
čenici. Její červený, divadelní
plášť divějšej majetek bohaté
Madeline Westovy, vysyklil se
ještě tu a tam v davu, pak i on
ztratil se jim z očí.

„Počkajme jen klidně, až davy
se trochu rozejdou,“ pravil Wyn-
ne, snaže se marně vytáhnouti z
kapsy hodinky, aby viděl, kolik
je hodin. „Vezmeme si kočár a
vsázím deset protí jedné, že bude-
me na nádraží dřív, než ostatní;
neboť jest jich několik a větší
společnost vždy se běže volněji
v před.“

V duchu byl rád natěžení, kte-
ré dala Selina a ani v nejmenším
netušil, že při tom sledovala do-
bré promyšlený plan. Byl příli-
š spokojen, aby vůbec na vše my-
šlil. Po chvíli když dav začal se
rozecházeti, proklástel si cestu k
východu, zabezpečil si kočár, a jel
se svěřenou mu damou na místo
schůzky, k nádraží, kde dle ulu-
vy zastavili se na východním
schodisti. Schodisti bylo na stě-
stí opatřeno střechem, že byli